

Agnesa Čurejová

Základná umelecká škola Jána Melkoviča, Okružná , Stará Ľubovňa

Šťastné chvíle s mojou starkou

Ako začať môj príbeh? Začnem asi tým, čo je pre mňa najvzácnejším. Nedokážem si ani len predstaviť, čo by som robila, nemať svoju rodinu. Pre našu rodinu je najdôležitejším zdravie, spokojnosť a láska. Mám rada svoju mamku, ocka i svojich súrodencov, ale najviac som mala rada svoju babku, ktorá pred dvoma rokmi zomrela. Bola to ona, ktorá našu rodinu držala pohromade. Bola to jednoduchá žena, no pre nás bola naším slniečkom. Keďže som bola jej najstaršou vnučkou, starala sa o mňa prevažne ona. Viedla ma k tomu, že rodinu si musím vážiť a mať ju rada, aj keď s niečím nesúhlasím. Veľmi sa mi páčilo, ako si moja mamka rozumela so svojou mamkou, čiže mojou babkou. Napriek tomu, že už dávno bola dospelá a mala svoju rodinu, mamka babku stále rešpektovala. Nikdy sa spolu nehádali, a dokonca sa mamka vždy chodila radiť k babke o veciach, s ktorými si nevedela poradiť.

Pamätám sa na chvíle strávené s mojou babkou, keď bola ešte zdravá a pri plnej sile. Spoločne sme trávili veľa spoločných chvíľ. Dokonca sme často i dedka od seba odháňali, tak nám bolo spolu fantasticky. Dedko sa nikdy nenahneval, keď si ho babka doberala. Vždy len mávol rukou, a označil nás obe za bláznivé. My sme sa mu však vždy vysmiali. S babkou, dedkom i s mojimi rodičmi sme chodievali do blízkeho lesa na maliny a čučoriedky. My dve s babkou sme sa zakaždým od všetkých oddelili, a namiesto toho, aby sme čučoriedky a maliny zbierali, my sme ich viac zjedli. Vo vedrách pretriedené čučoriedky sme chodievali predávať gádzom. Toto už bola práca žien. Babka, ja a moja mamka sme často pešo prešli i niekoľko kilometrov, len aby sme niečo predali. Nikdy som sa však nestázovala, pretože sme pri tom zažívali kopec srandy. Mamka s babkou sa vždy toľko nasmiali, že jedna druhú prosili, aby prestala hovoriť. Bola som vtedy ešte malým dievčaťom, ale dobre si pamätám, že keď sme sa vracali z predaja čučoriedok, doma nás už čakal dedko, ktorý navaril a poupratoval celý dom. Aj dedka som mala a stále mám veľmi rada. Nikdy sa s babkou nehádali a spoločne ma rozmaznávali. Ak som niečo potrebovala, len som poprosila starých rodičov a tí mi nikdy nič neodopreli. Takto som žila u mojich starkých do svojich dvanástich rokov. Boli to moje najšťastnejšie chvíle, až kým babka ťažko neochorela. Vtedy sa náš spokojný život zmenil. Babka bola zrazu často bez nálady, jej nákazlivý smiech sa vytratil, a dedko bol tiež stále smutný. Aj moja mamka sa veľmi trápila, ale pred babkou to nikdy nedala najavo. Neskôr babka musela ísť do nemocnice na dlhší čas, a tak som sa vrátila žiť k mamke. Pomáhala som jej

s mladšími súrodencami. Mamka sa snažila, aby mi babka chýbala čo najmenej, venovala sa mi, rozprávala sa so mnou často. No napriek tomu mi moja babka chýbala viac a viac. Po dvoch ťažkých mesiacoch babka zomrela. Mala len štyridsaťšesť rokov. Vtedy som myslela, že sa mi zrúti celý svet. Stratila som osobu, ktorú som milovala asi najviac. Bola som smutná, bez nálady, ba i v škole sa mi zhoršil prospech. V tejto ťažkej chvíli môjho života stála pri mne moja rodina, ktorá ma podržala a robila všetko pre to, aby som sa zo smútku čo najskôr dostala. Najviac mi asi pomohol ocko, ktorý ma často brával do kostola, rozprával sa so mnou a moji súrodenci sa ma snažili rozptýliť rôznymi hrami.

Uvedomila som si, že to najvzácnejšie je rodina, ktorá stojí pri mne v dobrom aj zlom. Verím, že raz, keď budem dospelou, budem mať rovnako krásny vzťah s mojou mamou, tak ako ho mala moja mamka s mojou super babkou.